

також не виглядали як вона. Згодом журнали мод дізналися, що в Африці також є гарні жінки.

Модель з Нігерії на обкладинці останнього випуску *Vogue* одягнена в блакитне. Вона худа, зовсім худа. Дівчина-підліток відчуває жир у себе на стегнах. А вона хоче бути такою ж худюю як модель. Вона хоче носити джинси, які б облягали ноги, наче друга шкіра. Вона хоче мати своє фото, з якого вона б дивилася на оточуючих байдуже та холодно, так само як та модель з Нігерії. Вона слідкує за тим, що їсть; і якщо вона з'їдає забагато, то намагається просто виблювати з'їдене.

Чому ж світ ділиться на людей, котрі страждають від голоду і тих, які самі прирікають себе на голод? Не важливо чому. Голод всередині цієї дівчини-підлітка справжній. Ось чому вона так уважно дивиться на дівчину з фото. Але при цьому вона не думає про суху, порошокну, безплідну землю позаду неї, а просто захоплюється її гострими вилицями.

Переклад надійшов до редколегії 12.04.15

УДК 821.133.1-3

РЕКС

(*"Маленький Ніколя" Рене Госінні, Жан-Жак Семпе*)

(переклад виконаний **О. М. Поліщук**, магістром
Київського національного університету імені Тараса Шевченка)

Вийшовши зі школи, я пішов слідом за маленьким цуциком. Здавалося, ніби він заблукав, той песик. Він був геть один і це мене засмутило. Я подумав, що собачатко зрадіє, якщо у нього з'явиться друг, та мені довелося піднапрягтися, аби наздогнати його. Оскільки здавалося, що собача дуже хотіло зі мною йти (напевне проявляло обачність), я запропонував йому половину своєї шоколадки. Цуцик зїв її та й почав виляти хвостиком в усі боки. Я назвав його Рексом, як у тому детективі, що я дивився минулого четверга.

Після шоколадки – яку Рекс з'їв настільки ж швидко, як то зробив би Альцест, мій друг, що постійно їсть – Рекс залюбки пішов зі мною. Я подумав, що то буде чудовий сюрприз для тата і мами, коли я повернуся додому з Рексом. А потім я навчу Рекса виконувати команди, він буде охороняти будинок, а ще він допомагатиме мені ловити бандитів, як в тому детективі минулого четверга.

Отож, ви мені, напевне, не повірите, але, коли я прийшов додому, моя мама не була настільки вже й рада бачити Рекса. По правді, вона взагалі не була йому рада. Варто сказати, що частково це провина Рекса. Після того як ми з ним зайшли до вітальні, прийшла мама, поцілувала мене, запитала, чи все гаразд в школі, чи я не втнув нічого, і тут вона побачила Рекса і розкричалася: "Де ти взяв цю тварину?". Я почав пояснювати, що це цуценятко, яке загубилося і що воно допомагатиме мені ловити злочинців, але Рекс, замість того, щоб тихесенько сидіти, вискочив на крісло і почав вгризатися в подушку. А це було крісло, в яке тато мав право сідати лише тоді, коли до нас приходили гості!

Мама продовжувала кричати, наголошуючи, що заборонила мені приносити будь-яких тварин додому (і це була правда, мама заборонила мені ще того разу, коли я приніс мишу), що це небезпечно, що ця собака може бути скажена, що вона всіх нас покусас і ми всі заразимося сказом, що вона витурить цю тварину з дому віником, і щоб через хвилину собаки в домі не було.

Мені довелося помучитися, щоб переконати Рекса відпустити подушку, та шматок все ж лишився у нього в зубах. Я не розумів того, що Рексу це просто подобається. Я вийшов в сад, тримаючи його на руках. Мені так хотілося плакати, що я цим і зайнявся. Не знаю, чи засмутився Рекс, бо він був зайнятий випльовуванням залишків подушки.

Прийшов тато і застав нас обох на порозі, мене в сльозах, і Рекса, який плювався. "Ну, – сказав тато, – і що ж тут сталося?" Отож я пояснив йому, що мама проти Рекса, а Рекс – мій друг, а я – єдиний друг Рекса, що він допомагатиме мені затримувати чимало злочинців і виконуватиме команди, яким я його навчу. При цьому я знову розплакався, а Рекс почав чесати собі вухо задньою лапою. Що дуже складно зробити, маю вам сказати

– ми пробували це зробити одного разу в школі і єдиний, в кого вийшло, був Максан, бо у нього дуже довгі ноги.

Тато погладив мене по голові, а потім сказав, що мама має рацію, небезпечно приводити в дім собак, тому що вони можуть бути хворими і можуть кусатися і – бац! – всі почнуть бризкати слиною, заразившись сказом, що – пізніше я вчитиму про це в школі – Пастер винайшов ліки (це добродійник людства), завдяки яким можна вилікуватися, але це боляче. Я у свою чергу сказав татові, що Рекс не хворий, що він дуже любить їсти і що він надзвичайно розумний. Тоді тато глянув на Рекса, почухав його по голові, як і мене до цього. "Таки правда, він виглядає здоровим, цей песик", – сказав тато і Рекс почав облизувати йому руку. Це йому дуже сподобалося, моєму татові. "Він славний", – сказав тато і, підставивши іншу руку, сказав: "Лапу, дай лапку, ну ж бо, лапку, дай!" і Рекс подав лапку. Потім він знову почав облизувати татові руку, а потому почухав собі вухо. Рекс був дуже зайнятий. Тата це розвеселило, а потім він сказав: "Добре, зачекай на мене тут, я спробую вмовити маму", і зайшов до будинку. Він добрий, мій татко! Поки тато "вмовляв" маму, я бавився з Рексом, який ставав на задні лапи, та оскільки я нічого не дав йому поїсти, він почав чесати собі вухо. Він просто чудовий, цей Рекс!

Вигляд у тата був не дуже задоволений, коли він вийшов з будинку. Він сів біля мене, почесав мені голову і сказав, що мама не хоче собаку в домі, особливо після випадку з кріслом. Я вже збирався знову заплакати, але в мене виникла ідея. "Якщо мама не хоче, щоб Рекс був у будинку, – сказав я, – ми можемо тримати його в саду". Тато подумав хвилю, а потім сказав, що це хороша ідея, що в саду він не наробить шкоди і що ми зробимо для нього будку, прямо зараз. Я обійняв тата.

Ми знайшли потрібні дошки в підвалі і тато приніс свої інструменти. Рекс тим часом взявся за поїдання бегоній, але то не так страшно як крісло у вітальні, бо бегоній у нас більше, ніж крісел.

Тато почав перебирати дошки. "Ось побачиш, – сказав він мені, – ми зробимо для нього просто надзвичайну будку, справжнісінький палац". А я додав, що ми навчимо його виконувати безліч команд і він буде охороняти будинок. "Так, – сказав тато,

– ми навчимо його проганяти небажаних гостей, таких як Бледюр, наприклад". Мсьє Бледюр – це наш сусід, вони з татом люблять дражнити один одного. Ми добре веселилися – Рекс, тато і я! Все трошки зіпсувалося, коли тато заволав через те, що молоток поцілів йому по пальцю, і з дому вийшла мама. "Що ви робите?" – запитала вона.

Отож, я пояснив їй, що ми з татом вирішили тримати Рекса в саду, там, де немає крісел, і що тато майструє для нього будку, що тато навчить його кусати мсьє Бледюра, аби той заразився сказом. Тато не мовив ані слова, він тримав палець в роті і дивився на маму. Вона була зовсім не задоволена. Мама сказала, що не хоче тримати тварину в себе і вигукнула: "Тільки-но подивіться, що цей звір зробив з моїми бегоніями!" Рекс підняв голову і підійшов до мами, виляючи хвостом, а потім став на задні лапки. Мама подивилася на нього, схилилася і погладила по голові. Рекс у відповідь лизнув їй руку. Аж тут подзвонили у садову хвіртку.

Тато пішов відкрити; увійшов якийсь мсьє. Він поглянув на Рекса і вигукнув: "Кікі! Нарешті! Я тебе скрізь шукав!" "Перепрошую, добродію, що вам потрібно?", – запитав тато. "Що мені потрібно? – перепитав мсьє. – Я хочу свою собаку! Кікі втекла, коли я вивів її на прогулянку і мені сказали, що бачили, як хлопчик привів її сюди". "Це – не Кікі, це – Рекс, – сказав я. – І ми вдвох ловитимемо злочинців як в тому фільмі минулого четверга і ми його видресируємо, щоб кепкувати з мсьє Бледюра!" Але Рекс був задоволений, він стрибнів на руки до мсьє. "Доведіть, що ця собака Ваша, – вимагав тато, – ця собака загублена!" "А нашійник, – відповів мсьє, – Ви що, не бачили нашійника? На ньому ж моє ім'я! Жюль Жозеф Тремпе, і адреса! Я буду скаргитися! Ходімо, моя бідненька Кікі! Тільки подумайте!", і мсьє пішов, забравши Рекса.

Ми стояли як вкопані, і тут мама розплакалася. Отож тато почав втішати маму і пообіцяв їй, що за кілька днів я обов'язково принесу ще одного собаку.

Переклад надійшов до редколегії 14.04.15